

O kyberrealitě poprvé aneb o Fa(k)cebooku

Na internetu nikdo neví, že jsi pes. Těmito slovy bych začal toto dnešní lehkovážnější pojednání o věci tak zásadní, o věci, která během tuším sedmi let své existence obrátila životy zhruba jedné miliardy lidí zcela naruby – o zhoubě mládeže, žroutu volného času a konečně taky jakémsi ideálním, pseudoreálném světě, sice o Facebooku.

Vytvořen kolegou Zuckerbergem v roce 2004, masově rozšířen v druhém desetiletí jednadvacátého století, stal se onen Facebook součástí běžného života natolik, že si bez něj některé mladé slečny nedokážou představit ani sprchu nebo večeři. Co hůř – výjimku neudělají ani při sexu, pracovním pohovoru nebo v kostele. Kladu si tedy otázku, kam tento svět spěje, a jestli to s námi „jde od desíti k pěti“ nebo rovnou „od pěti k nule“. Odpověď nechám na Vás, koneckonců, sto lidí – sto chutí.

Ani bych v tom neviděl problém, ale dle učebnic občanské výchovy žijeme ve svobodném světě, ač může realita vypadat lehce jinak, a každý si přeci může dělat, co si zlíbí, v mezích zákona, samozřejmě. Můžu s čistým svědomím říci, že mě Facebook okradl o – vyjádřeno velice zhruba – dva celé roky mého života. Bude tato krádež potrestána? Nebude!

Zloděj jak zloděj, nicméně také zabiják, vrah sociálních kontaktů, ničitel vztahů a přátelství – jak paradoxní u něčeho, jako je sociální síť, nemyslíte? Nicméně to nejhorší ještě nepřišlo. Pamatuji si matně na dívku, co vytvořila tak dokonalou iluzi reality, že jí desítky chlapců skočily na špek. Doslova, na špek. Ač stále žije v této pohádce, chtěl bych také jí věnovat tento fejeton a popřát jí brzké probuzení ze snu – říká se totiž „o mrtvých jen dobře,“ a ta na fotografiích dokonalá postava, do které se naivní ovce z lidského pokolení zamilují už jen od pohledu, každý den umírá a ožívá, když jí přesně ty ovečky spatří, ač o něco víc baculatější, s hlavou skloněnou k mobilnímu telefonu, pochodující se v reálném světě.

Nikdo není dokonalý, pravily naše maminky, stejně jako nám příběh Quasimodův dává naději, že i ošklivý člověk může být vnitřně krásný. Tato vnitřní krása dnes smysl postrádá, když každý dostává do rukou nástroj, jakým ze sebe může aspoň v kyberprostoru udělat bezchybnou loutku, jen si musí dávat sakra majzla, aby nedošlo k prolnutí světa, ve kterém žijeme a světa, ve kterém žijí naše virtuální obrazy. Za to si madam zaslouží pětku s vykřičníkem, já facku zleva, zprava a vy více štěstí při tomto dobrém podvádění.